

Arrest

**nr. 141 306 van 19 maart 2015
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve
Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Nepalese nationaliteit te zijn, op 13 september 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 juni 2011 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 oktober 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. FRERE, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 mei 2009 huwde de eerste verzoekende partij te Nepal met de tweede verzoekende partij die op dat ogenblik in het bezit was van een C-kaart.

Op 7 augustus 2009 diende de eerste verzoekende partij bij de Belgische ambassade te New Delhi een eerste aanvraag in tot gezinshereniging met de tweede verzoekende partij op grond van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 6 november 2009 werd deze aanvraag geweigerd om redenen van bigamie.

Tegen deze beslissing diende de eerste verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad), dat op 22 maart 2010 bij arrest nr. 40 553 werd verworpen.

Op 14 mei 2010 scheidden de verzoekende partijen te Nepal uit de echt, om op 25 juli 2010 opnieuw met elkaar te huwen.

Op 20 augustus 2010 diende de eerste verzoekende partij bij de Belgische ambassade te New Delhi een tweede verzoek in tot gezinshereniging op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet met de tweede verzoekende partij die sinds 15 juni 2010 de Belgische nationaliteit heeft.

De Belgische ambassade gaf een negatief advies betreffende het huwelijk van de verzoekende partijen, gebaseerd op het interview afgenomen van de eerste verzoekende partij.

Op 11 februari 2011 werd de afgifte van het visum opgeschort om advies te vragen aan het parket te Brussel.

Op 21 juni 2011 formuleerde het parket van Brussel een negatief advies inzake de aflevering van een visum in het kader van gezinshereniging aan de eerste verzoekende partij.

Op 30 juni 2011 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid het visum gezinshereniging aan de eerste verzoekende partij geweigerd.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“DEED OF NOTIFICATION

On the 8/4/2011

On the request of the representative of the Minister for Migration and Asylum Management, competent for granting entry to the territory and the right to remain, as well as for the removal of Foreign Nationals.

The Embassy of Belgium has given notice to

(...)

of the decision to refuse the issue of a visa in accordance with article(s) ... of the Act of 15 December 1980 relating to entry to the territory, right to remain and removal of Foreign Nationals on the 30/06/2011 by the representative of the Minister for Migration and Asylum Management, competent for granting entry to the territory and the right to remain, as well as for the removal of Foreign Nationals such as was notified to the mission on the 30/06/2011

(...)

BELGIAN MOTIVATION(S):

De aanvrager kan zich niet beroepen op de bepalingen inzake gezinshereniging van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 25/04/2007.

Overwegende dat de Ambassade van België te New Delhi aan de Dienst Vreemdelingenzaken een visumaanvraag gezinshereniging heeft overgemaakt op naam van dhr. G.A. (...), van Nepalese nationaliteit;

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk op 25.07.2010, in Nepal, met L.H., (...) van Belgische nationaliteit;

Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet

toepasselijk recht, en indien ze voldoet aan de voorwaarden van artikel 21 en artikel 18 (wetsontduiking) van het wetboek van internationaal privaatrecht.

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald wordt door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft.

Overwegende dat voor Belgische onderdanen of gelijkgestelden, artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens een van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Uit het onderzoek van het visumaanvraagdossier en het administratief dossier, het onderzoek door de politie, het

onderzoek door het parket van de procureur des konings te Brussel en informatie vanwege de Ambassade van België te New Delhi zijn volgende elementen naar voren gekomen :

Overwegende dat een eerste visumaanvraag van betrokkene werd geweigerd op grond van bigamie; L.H en G.A. waren immers met elkaar gehuwd nog voor L.H. was gescheiden van haar vorige echtgenoot.

Betrokkenen zijn vervolgens in Nepal gescheiden (per volmacht, L.H. was niet aanwezig in Nepal) op 14.05.2010, om op 25.07.2010 opnieuw met elkaar te huwen.

Uit het verslag van de Ambassade van België te New Delhi blijkt dat meneer weinig geïnteresseerd is. Toen hij mevrouw heeft ontmoet, heeft hij haar gevraagd of hij haar kon helpen om naar België te gaan. Meneer verklaarde in Nepal geen geld te hebben. De beweegredenen van meneer om naar België te komen zijn economisch en financieel van aard.

Betrokkenen hebben elkaar ontmoet in een restaurant toen mevrouw in Nepal was. Reeds die eerste avond heeft meneer aan mevrouw gevraagd om met hem te trouwen. Het is een vriendin van mevrouw die betrokkenen met elkaar in contact heeft gebracht.

Op het huwelijk waren slechts twee getuigen aanwezig (de moeder van meneer en een zus van mevrouw), aldus mevrouw. Er waren geen andere familieleden of vrienden aanwezig.

Uit de respectievelijke interviews van betrokkenen blijkt dat zij weinig over elkaars achtergrond kennen en uit hun verklaringen blijken tegenstrijdigheden. Mevrouw verklaart dat meneer twee broers heeft, die beiden in Nepal wonen; meneer zegt dat hij vier broers heeft: twee in Groot-Brittannië wonen en twee in Nepal. Volgens mevrouw woont haar schoonvader in Kathmandu, meneer verklaart dat zijn vader overleden is.

Wanneer betrokkenen aannemelijk willen maken ten aanzien van de Belgische overheid dat zij oprechte bedoelingen hebben en een duurzame relatie voor ogen hadden bij het afsluiten van hun huwelijk, moet blijken dat zij elkaar voordien op een grondige en oprechte wijze hebben leren kennen en nadien, op grond van een weloverwogen keuze voor een duurzame samenleving met elkaar, hebben beslist om in het huwelijk te treden. De thans voorliggende stukken laten niet toe zulks vast te stellen. Het voorgelegde dossier bevat geen objectieve elementen die wijzen op een volgehouden duurzame en oprechte relatie tussen betrokkenen.

Overwegende dat het huwelijksinstituut een wezenlijk bestanddeel uitmaakt van het Belgische rechtsbestel en een miskennis van dat instituut een schending uitmaakt van de Belgische internationale openbare orde.

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend optreedt tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of een van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor een van de echtgenoten.

Overwegende dat het parket van de procureur des konings te Brussel onze diensten op 21.06.2011 een negatief advies heeft overgemaakt voor wat betreft de aflevering van een visum in het kader van gezinshereniging aan dhr. G.A.;

Gelet op de bovenstaande elementen en op grond van het volledige onderzoek is het parket van de procureur des konings te Brussel van oordeel dat het hier om een huwelijk gaat waarbij de intentie van minstens een van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame

levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor de visumaanvrager, en dat niet tegenstelbaar is aan de Belgische rechtsorde.

Overwegende dat de erkenning van dit huwelijk zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische internationale openbare orde (art. 21 van het wetboek van internationaal privaatrecht);

Bijgevolg opent het huwelijk tussen dhr. G.A. en mevr. L.H. niet het recht op gezinshereniging. Het visum wordt derhalve geweigerd.”

2. Ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een gebrek aan belang vast in zoverre deze vordering is ingesteld door de tweede verzoekende partij.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst op de bepaling van artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) dat stelt dat: “De beroepen bedoeld in artikel 39/2 (...) voor de Raad (kunnen) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.” Betreffende belang dient persoonlijk en rechtstreeks te zijn. Onder het persoonlijk karakter van het belang dient te worden begrepen de vereiste dat de verzoekende partij zich in een bepaalde rechtsverhouding ten opzichte van de bestreden beslissing moet bevinden. Er dient steeds een voldoende geïndividualiseerd verband te bestaan tussen de bestreden beslissing en de verzoekende partij zelf. Het rechtstreeks karakter van het belang heeft betrekking op de relatie die dient te bestaan tussen het nadeel en de bestreden beslissing. Het houdt in dat er een direct of rechtstreeks causaal verband moet vaststaan tussen beiden. In casu betreft het voorwerp van de voorliggende vordering de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 30 juni 2011 waarbij de door G.A. ingediende aanvraag tot afgifte van een visum gezinshereniging wordt geweigerd. Betreffende beslissing heeft met andere woorden enkel betrekking op diegene wiens aanvraag in casu wordt geweigerd, met name G.A. en heeft geen uitstaans met L.H. die voorliggende vordering heeft ingediend.

Gelet op het ontbreken van een persoonlijk belang heeft de beweerde echtgenoot van een vreemdeling aan wie een visum geweigerd werd niet de vereiste hoedanigheid om deze beslissing aan te vechten (RvS 19 augustus 2005, nr. 148.268). Het begrip ‘hoedanigheid of procesbevoegdheid’ is “het vermogen een geschil bij de rechter aan te brengen met het verzoek er uitspraak over te doen” (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nr. 137). De tweede verzoekende partij heeft in casu niet de hoedanigheid om met betrekking tot de bestreden beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in te dienen nu de beslissing niet tegen haar gericht is. In de mate dat het beroep wordt ingesteld door de tweede verzoekende partij, is het derhalve onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 6 van het EVRM en van het rechtszekerheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Zij licht dit eerste middel toe als volgt:

“Verweerder dient het noodzakelijk evenwicht tussen haar beslissing en de ingeroepen feiten na te leven. In het bijzonder zal het redelijk karakter van een administratieve beslissing betrekking hebben op het bestaan zelf van de feiten, op de correcte juridische kwalificatie ervan, op de relevantie ervan, evenals op de beoordeling van de uiteindelijke beslissing met betrekking tot deze feiten.

Het redelijkheidsbeginsel maakt ontegensprekelijk de beleidsruimte van verweerder wat nauwer, want hij moet ingevolge dit algemeen beginsel van behoorlijk bestuur alle belangen tegen elkaar afwegen.

In casu blijkt duidelijk dat het humaan volkomen onverantwoord zou zijn om verzoeker een verblijfsvergunning te weigeren, nu hij op 25 juli 2010 in Kathmandu in het huwelijk is getreden met mevrouw L.H. (zie uittreksel uit de huwelijksakte) en hij naar België wenst te komen om er te kunnen samenleven met zijn vrouw;

Uit het interview dat men op de Belgische Ambassade in New Delhi van verzoeker heeft afgenomen, zou blijken dat er een aantal onnauwkeurigheden in zijn verklaring staan vermeld, die voor de enquêteurs voldoende reden waren om te besluiten tot een schijnhuwelijk...

Dat verzoekers dit met de meeste klem betwisten, en dat zij beiden vurig voorhouden dat zij uit liefde voor elkaar gehuwd zijn.

De eenzijdige en subjectieve -negatieve - beoordeling na de enquête van verzoeker moet toch grondig worden herbekeken in het licht van de liefst 3 bladzijden lange coherente verklaring afgelegd door de vrouw van eerste verzoeker, vevat in een P.V. van de politie van Brussel hoofdstad Elsene dd. 6.5.2011 ;

Dit Proces-verbaal omvat liefst 3 bladzijden goed gestructureerde en tot in de details kloppende uiteenzetting vanwege mevrouw L. over haar reële intenties tot het afsluiten van een écht en gemeend huwelijk tussen haarzelf en de verzoeker; dat mevrouw L. formeel en met klem de discussie wil aangaan over het ten onrechte beweerde schijn-karakter van het huwelijk met verzoeker.

Het zou ons veel te ver voeren om in detail alle argumenten aan te halen welke de echtgenote van verzoeker heeft toegestuurd aan Uw Zetel: mevrouw L. legt van naaldje tot draadje en telkens met verwijzing naar allerlei concrete details die alleen maar bekend kunnen zijn aan de 2 personen in kwestie; (zie verder in de stukken-inventaris);

Er is ook nog het zg. "redelijkheidsbeginsel", opgenomen in artikel 6 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, dat er zich tegen verzet om verzoeker de gevraagde verblijfsvergunning te weigeren."

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het motiveringsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Zij licht dit tweede middel toe als volgt:

"Dat de bestreden beslissingen zoals alle bestuurshandelingen uitdrukkelijk dienen gemotiveerd te worden en de juridische en feitelijke overwegingen moeten vermelden die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. Dat de motivering afdoende dient te zijn (artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991).

Dat het voor verzoeker dan ook onduidelijk is waarom de bestreden beslissing werd getroffen.

Verzoeker heeft immers de indruk dat verweerder met twee maten en twee gewichten weegt en dat men zijn aanvraag op discriminerende wijze heeft afgewezen, vermits vele anderen die zich in dezelfde of gelijkaardige omstandigheden bevinden als verzoeker, wel een visum krijgen.

Dat verweerder dan ook onzorgvuldig te werk ging: "...elke bestuurshandeling moet gebaseerd zijn op juiste en relevante feiten. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid er overigens toe om zich volledig en correct in te lichten alvorens een beslissing te nemen " (VAN HEULE, D., "De motiveringsplicht en de Vreemdelingenwet", T.V.R., 1992-93, 67- 68)."

Omwille van hun onderlinge verwevenheid acht de Raad het opportuun beide middelen samen te behandelen.

De verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing artikel 6 van het EVRM en het daarin vervatte redelijkheidsbeginsel schendt.

Artikel 6 van het EVRM bepaalt als volgt:

"Artikel 6 - Recht op een eerlijk proces

1. Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het prive leven van procespartijen dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.

2. Een ieder tegen wie een vervolging is ingesteld, wordt voor onschuldig gehouden totdat zijn schuld in rechte is komen vast te staan.

3. Een ieder tegen wie een vervolging is ingesteld, heeft in het bijzonder de volgende rechten:

a. onverwijd, in een taal die hij verstaat en in bijzonderheden, op de hoogte te worden gesteld van de aard en de reden van de tegen hem ingebrachte beschuldiging;

b. te beschikken over de tijd en faciliteiten die nodig zijn voor de voorbereiding van zijn verdediging;

c. zich zelf te verdedigen of daarbij de bijstand te hebben van een raadsman naar eigen keuze of, indien hij niet over voldoende middelen beschikt om een raadsman te bekostigen, kosteloos door een toegevoegd advocaat te kunnen worden bijgestaan, indien de belangen van een behoorlijke rechtspleging dit eisen;

d. de getuigen à charge te ondervragen of te doen ondervragen en het oproepen en de ondervraging van getuigen à decharge te doen geschieden onder dezelfde voorwaarden als het geval is met de getuigen à charge;

e. zich kosteloos te doen bijstaan door een tolk, indien hij de taal die ter terechtzitting wordt gebezigd niet verstaat of niet spreekt.”

De verzoekende partij licht niet toe op welke manier de bestreden beslissing deze bepaling zou schenden. Evenmin kan de Raad volgen waar de verzoekende partij beweert, zonder dit toe te lichten, dat dit artikel een “redelijkheidsbeginsel” zou bevatten dat er zich tegen verzet om haar de gevraagde verblijfsvergunning te weigeren. Dit onderdeel van het middel mist juridische grondslag en is bijgevolg onontvankelijk.

De verzoekende partij stel verder dat de bestreden beslissing de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schendt, evenals het motiveringsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Zo vermeldt de bestreden beslissing zowel de juridische grondslag als de feitelijke omstandigheden die eraan ten grondslag liggen. In de bestreden beslissing wordt immers uitvoering ingegaan op de redenen waarom de eerste verzoekende partij zich niet kan beroepen op de bepalingen inzake gezinshereniging van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Zo wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gewezen op het negatief advies van het parket van de procureur des Konings waaruit blijkt dat het huwelijk niet gericht is op de totstandbrenging van een duurzame levensgemeenschap doch enkel tot doel heeft een verblijfsrechtelijk voordeel aan de visumaanvrager te verschaffen en tevens blijkt duidelijk uit de motivering van de bestreden beslissing dat de buitenlandse akte niet erkend wordt door de verwerende partij om reden dat zulks zou leiden tot een kennelijke onverenigbaarheid met de Belgische openbare orde. De verzoekende partij levert inhoudelijk kritiek op de motieven van de bestreden beslissing, waaruit blijkt dat zij deze motieven wel degelijk kent. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De verzoekende partij betwist dat de motivering afdoende is en stelt dat het onduidelijk is waarom de bestreden beslissing werd getroffen. De verzoekende partij heeft de indruk dat men haar aanvraag op discriminerende wijze heeft afgewezen, nu vele andere die zich in gelijkaardige omstandigheden bevinden wel een visum krijgen.

De Raad herhaalt dat uit een eenvoudige lezing van de motieven duidelijk blijkt waarom de bestreden beslissing werd genomen. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft namelijk geoordeeld dat de

verzoekende partij zich niet kan beroepen op de bepalingen inzake gezinshereniging van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Vervolgens wordt uitvoerig uiteengezet waarom het huwelijk van de verzoekende partij niet het recht opent op gezinshereniging op grond van dit artikel. Waar de verzoekende partij beweert dat anderen in een gelijkaardige situatie wel een visum krijgen, beperkt zij zich tot een gratuite bewering die zij geenszins staaft met een begin van bewijs. Een schending van artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt op deze wijze niet aannemelijk gemaakt.

In het kader van de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel uit de verzoekende partij ook inhoudelijke kritiek op de bestreden beslissing. Zo stelt de verzoekende partij dat het humaan volkomen onverantwoord is om haar een verblijfsvergunning te weigeren, nu zij op 25 juli 2010 in Kathmandu in het huwelijk is getreden met mevrouw L.H. De verzoekende partij betwist dat er in haar verklaringen afgelegd op het de Belgische ambassade te Delhi een aantal onnauwkeurigheden zijn vermeld die voor de enquêteurs voldoende reden waren om te besluiten tot een schijnhuwelijk, en stelt dat deze eenzijdige en subjectieve beoordeling van haar huwelijk grondig dient te worden herbekeken in het licht van de verklaringen die haar echtgenote heeft afgelegd en die zijn opgenomen in een PV van de politie van Brussel Hoofdstad Elsene van 6 mei 2011.

De Raad merkt vooreerst op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Bovendien merkt de Raad op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat het parket van de procureur des Konings op 21 juni 2011 een negatief advies heeft verleend aan de verwerende partij voor de aflevering van een visum in het kader van gezinshereniging. Het parket was namelijk van mening dat het hier om een huwelijk gaat waarbij de intentie van minstens een van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor de visumaanvrager, en dat niet tegenstelbaar is aan de Belgische rechtsorde.

In zoverre het de bedoeling is van de verzoekende partij om kritiek te uiten op het advies van de procureur des Konings waarnaar de bestreden beslissing verwijst en waarbij zij betwist dat er in casu sprake is van een schijnhuwelijk moet de Raad in deze echter verwijzen naar artikel 39/1 van de vreemdelingenwet dat de rechtsmacht van de Raad bepaalt.

De Raad is een administratief rechtscollege dat is opgericht met toepassing van artikel 146 van de Grondwet. Artikel 144 van de Grondwet bepaalt dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting behoren tot de bevoegdheid van de hoven en rechtbanken en dat artikel 145 van de Grondwet voorziet dat ook geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid behoren van de hoven en rechtbanken, behoudens echter de bij de wet gestelde uitzonderingen. De aard van het recht waarop het geschil betrekking heeft, is dus van belang om een onderscheid te maken tussen enerzijds de exclusieve bevoegdheid van de hoven en rechtbanken inzake betwistingen omtrent burgerlijke rechten en anderzijds hun principiële bevoegdheid wat geschillen betreft inzake politieke rechten waarvan het de wetgever is toegelaten af te wijken (M. LEROY, *Contentieux administratif*, Brussel, Bruylant, 2008, 86). De wetgever heeft gebruik gemaakt van de hem door artikel 145 van de Grondwet geboden mogelijkheid om de beslechting van geschillen betreffende de toepassing van de wetten inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aan de Raad toe te wijzen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51K2479/001, 91). Artikel 39/1, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt dan ook het volgende: *"De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."* Artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet preciseert bovendien dat de Raad, indien hij optreedt als annulatierechter, uitspraak doet over beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.

Uit deze bepalingen vloeit voort dat de bevoegdheid van de Raad, als annulatierechter, beperkt is tot het nagaan of bij het nemen van een beslissing in het raam van de voormelde wetten geen regel van het objectief recht sensu lato werd miskend. Het komt de Raad bijgevolg geenszins toe een standpunt in te nemen inzake de opportuniteit van een bestuursbeslissing. Indien er effectief sprake is van een schending van een norm van het objectief recht, dan kan de bestreden rechtshandeling worden vernietigd en dient de administratieve overheid rekening te houden met de door de Raad vastgestelde inbreuk bij het nemen van een nieuwe beslissing.

Uit het voorgaande volgt dat de Raad in principe rechtsmacht heeft om binnen de hiervoor gestelde grenzen de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen. Het voorgaande houdt evenwel niet in dat de Raad, in het raam van het onderzoek inzake zijn rechtsmacht, gebonden is door het voorwerp van het beroep zoals omschreven in het verzoekschrift (petitum). Het feit dat de bestreden beslissing genomen is in het raam van de vreemdelingenwet, laat op zich niet toe zonder meer te besluiten dat de Raad over de vereiste rechtsmacht zou beschikken (cf. J. VELU, conclusie onder Cass. 10 april 1987, Arr. Cass. 1986-87, 1046). De Raad dient tevens het middel dat als grondslag wordt aangevoerd van de vordering te onderzoeken (causa petendi) en dit om te verifiëren of het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het beroep niet buiten zijn rechtsmacht valt (Cass. 27 november 1952, Arr. Verbr. 1953, 164; CH. HUBERLANT, "Le Conseil d'Etat et la competence generale du pouvoir judiciaire etablie par les articles 92 et 93 de la Constitution", J.T. 1960, 79; J. SALMON, Le Conseil d'Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249; C. BERX, Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid, Antwerpen, Intersentia, 2000, 140-141). Is dit het geval dan dient de Raad zich zonder rechtsmacht te verklaren.

De Raad heeft aldus geen rechtsmacht om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of van geschillen met betrekking tot politieke rechten die de wetgever niet uitdrukkelijk aan de Raad heeft toevertrouwd. Tevens kan de Raad geen kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen.

De bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken en de Raad kan tot gevolg hebben dat verschillende rechtsvragen met betrekking tot eenzelfde rechtshandeling moeten worden onderworpen aan de beoordeling van verschillende rechters. Aangezien de Raad slechts beschikt over een toegewezen bevoegdheid dient deze restrictief geïnterpreteerd te worden en laat het eventuele ongemak dat de rechtzoekende zou kunnen ondervinden door zich tot meer dan een rechtscollege te moeten wenden niet toe de rechtsmacht van de Raad uit te breiden.

In de mate waarin het werkelijk en rechtstreekse voorwerp van het middel inhoudt dat de Raad gevraagd wordt na te gaan of de gemachtigde van de staatssecretaris onterecht het huwelijk van de verzoekende partij als in strijd met de openbare orde heeft verklaard daar in hoofde van de verzoekende partij het doel het verwerven van een verblijfsrecht in België zou betreffen, moet worden opgemerkt dat de Raad, zoals hoger werd toegelicht geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, Le Conseil d'Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387).

Er dient daarenboven op gewezen te worden dat de wetgever, in artikel 27, § I, vierde lid van het WIPR, met betrekking tot de bevoegdheid ook uitdrukkelijk het volgende stelt:

“Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23. Het beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.”

Gelet op het voorgaande weze het opgemerkt dat zelfs indien de Raad van mening zou zijn dat de kritiek van de verzoekende partij op het door de procureur verstrekte advies terecht is, dan nog moet de Raad zich beperken tot hetgeen supra werd uiteengezet, met name dat hij niet bevoegd is zich uit te spreken over dit advies.

Het is geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde om rekening houdend met het negatief advies van de procureur des Konings aangaande het huwelijk van de verzoekende partij het verblijfsrecht aan de verzoekende partij te weigeren. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met alle feitelijke gegevens voorhanden in het administratief dossier om de aanvraag van de verzoekende partij te beoordelen. De verzoekende partij geeft te kennen niet akkoord te gaan met de beoordeling in verband met het afgesloten huwelijk, maar toont hiermee niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Waar de verzoekende partij nog een schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het rechtzekerheidsbeginsel, laat zij na uit te werken op welke manier deze beginselen door de bestreden beslissing zouden geschonden zijn, zodat deze onderdelen van het middel onontvankelijk zijn.

De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU